



full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Bon Nadal

Cada Nadal és una oportunitat per a un nou començament. Són unes dates meravelloses, enmig de les reunions familiars en què ens retrobem amb els nostres éssers estimats, però els cristians som cridats a anar més enllà de tot això. Tots hem de pensar què significa Crist per a nosaltres: Qui és aquest Nen que trobem dormint als braços de la seva Mare? Jesús ve cada Nadal per néixer de nou en cada cor humà.

L'infant que neix al pessebre de Betlem és un mirall en el qual trobem el nostre propi reflex. Si el veiem amb indiferència o fredor, això té conseqüències sobre quin tipus de persona som. Déu, en el seu Amor, ha baixat per Nadal per mostrar-nos un

nou camí per a viure en aquest món, el camí de la fe que hem de viure, considerant la nostra filiació divina, de la mà del nostre Pare celestial.

És per això que aquest Nadal demanem al Nen Jesús que tots cresquem com a fills de Déu, fills en el Fill. L'Església té necessitat de creients adults, amb la maduresa i saviesa pròpies de la fe cristiana, del qui viu de cara al Senyor totes les circumstàncies de la seva vida. És hora que tots els catòlics ens deixem amarar per l'Evangelí, canviem els nostres criteris pels de l'Evangelí, transformem la nostra ment, el nostre cor i les nostres paraules gràcies a l'Evangelí de Jesús, d'una fecunditat que no té fi.

Diumenge IV d'Advent | Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes (7,10-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Acáz: «Demana al Senyor, el teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt del cel.» Acáz respongué: «No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor.» Llavors digué Isaïes: «Escolteu, doncs, casa de David: ¿No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel, que vol dir Déu-és-amb-nosaltres.»

Salm responsorial (Salm 23)

Ha d'entrar el Senyor,
el rei de la glòria.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (1,1-7)

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la Bona Nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta Bona Nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però, per l'esperit que santifica, va ser constituït fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts.

Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin

obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (1,18-24)

Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de viure junts, es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu-és-amb-nosaltres. Josep es despertà i, complir el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.



«Josep es despertà» | Mn. Marc Majà i Guiu

L'evangeli d'avui descriu la manera com Josep va viure el procés del naixement de Jesús. En efecte, ell es trobà que Maria «esperava un fill per obra de l'Esperit Sant» i, «no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial». Ara bé, «mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor» que li va confirmar la veritat de la paraula de Maria i, en el fons, l'acompliment esperat de les promeses de Déu. Josep, partint d'aquest paraula de Déu, cregué en ell i prengué Maria com a esposa.

Quina va ser la prova que va tenir Josep per a creure la seva promesa? No va ser cap esdeveniment espectacular ni cap signe indubtable. Va ser, simplement, un missatge, enviat per Déu, rebut en la placidesa d'un

somni. Josep, per tant, tenia dues opcions: creure que aquell missatge senzill eren falòrnies o bé creure que venia de Déu. Ell, mogut per l'estima a la seva promesa i per la transparència d'aquesta, i mogut també per la seva fe en el Déu d'Israel, que de tants segles havia promès la vinguda de l'Emmanuel, optà per la segona opció: fiar-se de Déu. Per això, «Josep es despertà i la prengué a casa com a esposa».

En l'últim diumenge d'Advent, a les portes del Nadal, ens preguntem com Josep: l'infant que ha de néixer és veritablement el Fill de Déu?; és possible que Déu vulgui salvar el món d'aquesta manera? Si ens assemblem a Josep en el dubte inicial, per què no assemblem-nos-hi en la seva fe final?

Un nen faixat amb bolquers i posat a la menjadora (Lc 2,12) | Romà

Casanova, bisbe de Vic

Nadal torna a trucar a la nostra porta. Ho fa amb la senzillesa del seu missatge i amb l'enrenou de les festes nadalenes. Als qui creiem en Jesús ens pertoca de viure aquesta gran festa cristiana amb la veritat del que és, sense caure en el parany del que contradiu la seva realitat. El papa Francesc, en l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, ens diu: «El gran risc del món actual, amb la seva múltiple i aclaparant oferta de consum, és una tristesa individualista que brolla del cor còmode i gasiu, de la recerca malaltissa de plaers superficials, de la consciència aïllada» (núm. 2). Estiguem tots ben atents sempre, i en aquests dies especialment, de no caure en els paranys de la «tristesa individualista» del consumisme i l'hedonisme, ans més aviat siguem dels qui malden per viure en la vertadera alegria de l'amor compartit, de la paraula donada, de l'amistat profunda, de la sol·licitud pels necessitats. Així el Nadal nostre fugirà del que no és, per a poder arribar a sentir l'alegria, senzilla i profunda que neix del misteri del Fill de Déu fet home per la nostra salvació.

El senyal que van donar els àngels als pastors que vivien al ras per a trobar el Salvador, el Messies i el Senyor, que havia nascut i que ells anunciaven, fou aquest: *Un nen faixat amb bolquers i posat a la menjadora* (Lc 2,12). Des del primer anunci de l'evangeli apareix la realitat del signe pobre en què es manifesta l'Amor de Déu, que vol arribar al cor de tots els

homes, perquè donin l'obediència de la fe, amb la resposta d'amor confiat.

Aquells pastors són model i exemple per als qui accepten Crist al llarg dels segles. Ells no eren dels més importants, més aviat eren mal considerats. Ells, però, sí que eren dels qui vetllaven; és a dir, dels qui estaven atents al que passava al seu entorn, esperant la llum de l'albada. Tota persona ha de tenir sempre en el seu cor l'actitud de recerca de més llum, de més veritat i més amor. Els cristians no hem de tenir mai por de la llum, amb la certesa que «la llum de la fe és la d'un Rostre, el de Jesús, en què hom veu el Pare» (Francesc, papa, *Lumen fidei*, 30).

Aquells pastors es van deixar portar vers el signe pobre d'aquell infant nascut a Betlem. Ho van fer amb un cor d'infant i de pobre que és capaç de meravellar-se i, encara més, d'obrir-se a la gràcia de Déu. Jesucrist, en qui el cor de Déu se'ns ha obert del tot, és sempre el signe pobre. Ho és a Betlem, com ho és també al Gòlgota, clavat a la creu. Però en aquesta pobresa als ulls del món es manifesta tota la saviesa de Déu. Qui obre el cor a la gràcia de Déu per Nadal experimenta l'alegria de la fe que el porta al trobament amb Jesús. Ens deia Benet XVI: «Nadal és alegria perquè veiem i estem per fi segurs que Déu és el bé, la vida, la veritat de l'home, i que s'abaixa fins a l'home per elevar-lo fins a ell: Déu s'ha tornat tan proper que pot ser vist i tocat.»

Agenda litúrgica de la setmana

22 ■ Diumenge IV d'Advent / Cicle A. Sant Flavià, màrtir (+362). Santa Francesca Xavier Cabrini, verge (1850-1917).

Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Romans 1,1-7 / Mateu 1,18-24

Litúrgia de les hores: Setmana IV

23 ■ Dilluns. Sant Joan de Kety, prevere (1390-1473). Sant Llibert, papa (+366).

Lectures: Malaquies 3,1-4;4,5-6 / Salm 24 / Lluc 1,57-66

24 ■ Dimarts. Sant Delfí, bisbe (+404).

Santa Adela, religiosa (†c.730).

Lectures: 2Samuel 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 / Lluc 1,67-79

25 □ Dimecres. La Nativitat de nostre Senyor Jesucrist.

Lectures: Nit: Isaïes 9,1-6 / Salm 95 / Titus 2,11-14 / Lluc 2,1-14. Alba: Isaïes 62,11-12 / Salm 96 / Titus 3,4-7 / Lluc 2,15-20. Dia: Isaïes 52,7-10 / Salm 97 / Hebreus 1,1-6 / Joan 1,1-18

26 ■ Dijous. Sant Esteve, proto-màrtir (+34).

Lectures: Fets 6,8-10;7,54-60 / Salm 30 / Mateu 10,17-22

27 □ Divendres. Sant Joan, apòstol i evangelista (s. I). Santa Fabiola (s. IV).

Lectures: 1Joan 1,1-4 / Salm 96 / Joan 20,2-8

28 ■ Dissabte. Els Sants Innocents, màrtirs. Santa Violant, verge.

Lectures: 1Joan 1,5-2,2 / Salm 123 / Mateu 2,13-18

29 □ Diumenge. La Sagrada Família. Sant Tomàs Becket, bisbe i màrtir (1118-1170). Sant David (ss. XI-X aC).

Lectures: Siràcida 3,2-6,12-14 / Salm 127 / Colossencs 3,12-21 / Mateu 2,13-15.19-23

Per Nadal ho celebrem TOT | Joan Torra Bitlloch

El primer que els cristians van celebrar va ser l'Eucaristia. Els Fets dels Apòstols ens expliquen que els creients «eren constants... a partir el pa» (Ac 2,42) i que ho feien un dia determinat, el diumenge. El testimoni de Pau és eloqüent: «El diumenge ens vam reunir per partir el pa. Pau els adreçava la paraula» (Ac 20,7). L'Eucaristia, celebrada el diumenge, els feia present el Senyor ressuscitat. Això els diferenciava dels jueus i de tots els altres cultes religiosos.

És que la Resurrecció és el que havia estat innovador per part de Jesús. Allà tenien la salvació plena, el camí nou que Déu donava als homes per a viure ja ara la vida eterna. Tota la vida de Jesús havia de ser llegida des d'aquesta perspectiva pasqual. Sant Agustí (354-430) hi reflexiona amb la seva precisió característica:

Primacia de la resurrecció

«La resurrecció de Jesucrist el Senyor és el que caracteritza la fe cristiana. El fet d'haver nascut home de l'home en un moment del temps aquell que era Déu de Déu amb exclusió de tot temps; el fet d'haver nascut en carn mortal, en la semblança de la carn de pecat; el fet d'haver passat per la infantesa, haver superat la joventut i haver arribat a l'edat madura i haver-la conduïda fins a la mort, tot això estava al servei de la resurrecció. Perquè no hauria ressuscitat si no hagués mort, i no hauria mort si no hagués nascut; per això el fet de néixer i de morir hi va ser en funció de la resurrecció (...). Crist el Senyor, en el fet de néixer i en el fet de morir, tenia la mirada posada en la resurrecció; en ella va posar els límits de la nostra fe. El nostre gènere, és a dir, el gènere humà, coneixia dues coses: el néixer i el morir. Per tal d'ensenyar-nos allò que no coneixíem va fer seu el que coneixíem. En les regions de la terra era habitual, absolutament habitual, néixer i morir; tan habitual que, així com en el cel això no es pot donar, en la terra no deixa de produir-se. En canvi, qui coneixia el ressuscitar i el viure eternament? Aquesta és la novetat que va portar a la nostra regió terrenal el qui va venir de Déu» (sant Agustí, *Sermó* 229 H).

Calia celebrar, doncs, la Pasqua, perquè tot és Pasqua, o, dit a l'inrevés, la Pasqua ho és tot, i en ella es resumeix tot el misteri de Jesús. L'Eucaristia i el diumenge feien participar de la Pasqua de Jesús, del seu pas de mort a vida, un pas que donava vida nova. No van tardar gaire a celebrar també la Pasqua cada any.

Va ser durant el segle II. Ho celebraven en el mateix moment en què Jesús hauria mort i ressuscitat en la festa pasqual jueva. I va passar a ser el moment de la iniciació cristiana, de rebre la vida nova de batejats.



Nadal, com inici de la Pasqua

Més endavant —entrat el segle IV— els cristians es van adonar que també podien celebrar el naixement d'Aquell que havia ressuscitat. I va néixer la celebració de Nadal. Ho van fer perquè el qui havia nascut —com tothom— era el Fill de Déu que després ressuscitaria —com no s'havia escaigut en ningú— per tal que tothom pogués també tenir aquesta vida nova. Així per Nadal també ho estaven celebrant tot. Perquè Nadal és l'inici de la Pasqua. I la Pasqua és la plenitud de Nadal. Al cap i a la fi, «Déu es va fer home perquè l'home fos Déu». Sant Agustí ho diu bellament en un sermó de la festa de Nadal:

«Nostre Senyor Jesucrist, germans caríssims, que és per sempre creador de tot, avui ha nascut d'una Mare i ha esdevingut el nostre Salvador. Avui, per la seva voluntat, ens ha nascut en el temps, per a dur-nos fins a l'eternitat del Pare. Déu es va fer home perquè l'home fos Déu: perquè l'home mengés el pa dels àngels, avui el Senyor dels àngels s'ha fet home (...). L'home va pecar i va tornar-se reu; Déu va néixer com a home perquè el reu fos deslliurat. L'home, doncs, va caure, però Déu va davallar. L'home va caure miserablement, però Déu va davallar misericordiosament; l'home va caure per la seva supèrbia, però Déu davallà amb la seva gràcia» (sant Agustí, *Sermó* 13).



La Sagrada Família, pintura de Bonifazio Veronese, Itàlia 1525.

Nadal, inici de la salvació

Sant Lleó el Gran (400-461) ho explica dient que per Nadal celebrem el començament de la salvació:

«Encara que aquella infantesa, que no fou desdenyada per la majestat del Fill de Déu, quan va afegir-s'hi l'edat, va progressar, fins a arribar a ser l'home adult, i, transcorregut el triomf de la passió i de la resurrecció, totes les accions d'humilitat realitzades per amor nostre foren coses ja passades, no obstant això, la festivitat d'avui ens renova els començaments sagrats de Jesús, nascut de la Verge Maria; i, quan adorem el naixement del nostre Salvador, ens trobem, nosaltres mateixos, celebrant el nostre principi (...). Perquè si Crist no hagués davallat, amb una humilitat així, fins a nosaltres, ningú no hauria arribat a ell pels mèrits propis. Per això la grandesa del do que ens ha estat conferit exigeix, per part nostra, una reverència digna de la seva mateixa resplendor» (sant Lleó el Gran, *Sermó* 6, 2-3).

En endavant els Pares de l'Església van donar gran importància al Nadal. Era lògic: el que era principalment distintiu dels cristians era la Pasqua de Jesús, el seu pas de mort a vida, que feia possible que cada home, acceptant-ho amb fe, pogués també fer el mateix pas pel baptisme. Nadal n'era l'inici.

El naixement de Jesús va portar de seguida a reflexionar sobre el naixement que el cristià havia fet també a una nova vida. El naixement del sol sense posta il·luminava la foscor de la nit de l'home. L'abaixament de l'autor de la vida feia resplendir encara més l'aixecament que ell havia fet de l'home caigut pel pecat. El naixement en la història de l'autor de tots els temps feia possible el naixement de l'home en el temps de Déu: l'eternitat.

Nadal, doncs, era llegit i interpretat des de la Pasqua: si Déu ha compartit la nostra condició humana

és per fer-nos participar de la seva divinitat. Nadal és un anunci de la Pasqua definitiva.

Així eren valorats els personatges que intervenen en el misteri de Nadal, i, d'una manera molt especial, la Mare de Déu amb el seu paper tan rellevant.

Carreguem a vessar el Nadal de sentit pasqual perquè cada persona del nostre món faci, amb Jesús, el pas a una vida nova. Aquest ha de ser el nostre missatge de pau a tots els homes de bona voluntat.

Sant Lleó en va fer un resum meravellós:

«Avui ha nascut, dilectíssims, el nostre Salvador: alegrem-nos-en. Perquè no escau que hi hagi lloc per a la tristesa en el moment en què ens ha nascut la vida que, un cop ja treta la por de la mort, ens proporciona el goig de l'eternitat promesa.

De la participació en aquesta joia no hi ha ningú exclòs. De raó, per a tothom, d'aquesta alegria universal, n'hi ha una de sola: nostre Senyor, destructor del pecat i de la mort. Com que ell no ha trobat ningú sense culpa, ha vingut a deslliurar-nos a tots. Que exulti el sant, perquè s'acosta la seva palma; que s'alegri el pecador, perquè és invitat al perdó; i que s'animi el gentil, perquè és cridat a la vida...

«Adona't, oh cristià, de la teva dignitat; fet ja partícip de la naturalesa divina, no vulguis retornar per una vida degenerada a la vilesa d'abans. No oblidis el cap ni el cos dels quals ets membre. Recorda't que t'han tret de la potestat de les tenebres i que has estat traslladat al Regne i a la llum de Déu.

«El sagrament del baptisme t'ha fet temple de l'Esperit Sant: no vulguis fer marxar de tu, amb accions depravades, un estadant tan magnífic ni tornar-te a subjectar a l'esclavitud del diable: és la sang de Crist la que t'ha comprat» (sant Lleó el Gran, *Sermó* 1, 1-3).

Nou document dels bisbes catalans: *Transmetre el tresor de la fe*

Els bisbes de Catalunya, en la darrera reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense, han aprovat un document que porta per títol *Transmetre el tresor de la fe*, i que es va fer públic el diumenge 24 de novembre del 2013, solemnitat de Jesucrist Rei de tot el món, data en la qual l'Església catòlica clou l'Any de la Fe.

Els bisbes recorden que evangelitzar és la missió encomanada per Jesús a la seva Església i és un deure d'amor, perquè «qui s'ha obert a l'amor de Déu, ha escoltat la seva veu i ha rebut la seva llum, no pot retenir aquest do per a ell tot sol» (papa Francesc). Seguint el camí que ja iniciaren en el document *Creure en l'Evangelí i anunciar-lo amb nou ardor*, els bisbes de Catalunya volen reflexionar sobre «alguns aspectes de la missió de transmetre i viure la fe que l'Església té, i precisar més alguns dels seus camins en l'actual situació religiosa i social».

La carta fa un breu recorregut pels tres principals moments del procés evangelitzador: el *primer anunci*, adreçat als no creients i als qui, de fet, viuen en la indiferència religiosa; la *iniciació cristiana* per a aquells que, moguts per la gràcia, decideixen seguir Jesucrist; i el *creixement permanent de la fe* dels cristians que necessiten alimentar-la i madurar-la durant tota la vida.

Actius en el primer anunci de l'Evangelí

Els bisbes constaten que a Catalunya «són molts els qui necessiten i desitgen aquest anunci que els condueixi al trobament amb l'Evangelí» i recorden que la responsabilitat del primer anunci de l'Evangelí pertoca a cada cristià. Per això proposen «avançar-nos, testimoniar, dialogar i proposar la fe amb l'audàcia que tenien els primers apòstols i deixebles, que *parlaven amb valentia, confiats en el Senyor* (Ac 14,3)».

Iniciar a l'experiència cristiana

«Cada un de nosaltres ha rebut el tresor de la fe en l'Església i per l'Església. És gràcies a ella que hem pogut acollir Crist i és ella qui ens ha engendrat a la fe per la Paraula i els Sagraments.» Els bisbes manifesten que la iniciació cristiana és l'expressió més significativa de la funció maternal de l'Església. Avui, a casa nostra, la iniciació es fa amb els infants que són batejats en els primers mesos de la seva vida i es recorre a través del procés catequètic, però també amb les persones no batejades (infants, joves i adults) que es desenvolupa

en el catecumenat. Els bisbes demanen que la catequesi tingui «un caràcter marcadament evangelitzador i missioner».

Afirmen que la família té la responsabilitat originària en la transmissió de la fe i que, per part d'alguns, aquesta responsabilitat és sostinguda amb gran coratge. També demanen que les comunitats cristianes sostinguin les famílies en l'educació dels seus fills.

Perseverar en el creixement de la vida cristiana

Els bisbes recorden que Jesucrist és l'essencial en la vida del cristià: «Estem convençuts que comunicarem l'Evangelí en la mesura en què ens centrem decididament en el que és més fonamental, la fe en Jesucrist Ressuscitat, creguda en l'Església.» Animen a comunicar Crist «a través de la nostra manera de ser i de viure en el món, mostrant sempre un rostre fratern, obert i acollidor, expressió d'una humanitat intensa i cordial», i proposen algunes de les indicacions que en aquest moment són importants per a comunicar i transmetre aquesta fe.

El document *Transmetre el tresor de la fe* és publicat per Editorial Claret dins la col·lecció Documents del Magisteri.

Sobre la manipulació de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat

La secretaria de la Conferència Episcopal Tarraconense lamenta profundament que s'utilitzi la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya, com a element grotesc de les figures del pessebre.

La falta de respecte envers un símbol religiós molt estimat per tots els fidels catòlics del nostre país no té cap justificació possible i fereix els sentiments dels cristians i de tota persona amb sensibilitat religiosa i educació.



Espigolant anècdotes nadalenques | Mateu Sanclimens

Mocadors blancs

Un noi se'n va anar de casa i va malversar tot el que havia rebut. I no tan sols els diners, sinó la salut i l'honor. Un dia, quan s'acostava Nadal, es va decidir a escriure als seus. Els demanava perdó de tot el que havia passat; no s'atrevia a tornar, però se'n moria de ganes amb el seu cor trencat. Els deia en una carta:

Si esteu disposats a rebre'm, poseu un drap blanc damunt de l'arbre de davant la casa, el que és a tocar de la via del tren. Jo passaré amb el tren, el dia 24 de desembre. Si hi veig el drap blanc, baixaré a l'estació; si no, continuaré el meu trajecte...

Durant el viatge, s'imaginava l'arbre, tan familiar, amb un llençol blanc, posat potser a la punta d'aquella branca que arribava fins a la via, on s'havia enfilat com un gat tantes vegades de petit. Però també s'imaginava l'arbre totalment despullat i silenciós, i el cor se li glaçava.

Quan el tren va passar davant la casa, va poder veure l'arbre transformat, gairebé florit: era ple de mocadors blancs que tots els de casa seva havien penjat a les branques.

Pregar amb lletres (inspirat en Paolo Coelho)

En un barri pobre de Rio de Janeiro estaven celebrant la Missa del Gall. El sacerdot va invitar la gent a fer unes pregàries espontànies. Tot d'una es va sentir un noieta que deia amb veu forta:

— *A, b, c, d, e...*

— *Què fas? No veus que pertorbes les nostres pregàries?* Amb el cap cot, l'infant va respondre:

— *Perdoni, mossèn, però jo no he après a resar. He crescut al carrer, sense pare ni mare. Avui, com que és Nadal, tenia necessitat de parlar amb Déu. Però no sé quin llenguatge pot entendre; per això dic només les lletres que conec. He pensat que ell, allà dalt, prendrà aquestes lle-*

tres i en farà les paraules i frases que més li agradin.

El prevere va prendre l'infant per la mà, el va acompanyar fins a l'altar i digué als fidels:

— *Aquesta nit farem una pregària especial. Deixarem que Déu escrigui allò que vol sentir. Cada lletra correspondrà a un moment de l'any en què ens proposarem fer una bona obra. Pensem en molts moments, en moltes oportunitats que se'ns poden presentar de fer una cosa o una altra. Demanarem a Déu que aquestes lletres que brollen del nostre cor li permetin crear les paraules i les frases que més li agradin.*

Amb els ulls clucs, el capellà es posà a recitar l'alfabet. I amb ell, els fidels repetien:

— *A, b, c, d, e...*

Les mans buides del rei persa

Quan els reis Melcior, Gaspar i Baltasar van haver marxat, arribà un «quart rei», que venia de Pèrsia. Havia sortit de casa seva amb tres perles precioses per portar-les al rei nascut a Betlem, segons l'estrella. Cansat i polsós va arribar a la cova... Els altres reis li havien passat al davant! Però el més greu no era arribar tard, sinó que es presentava amb les mans buides, sense cap de les tres perles. Què li havia passat?

Inclinat davant els peus de Jesús, el rei persa parlà així:

Senyor, jo et volia oferir tres perles de gran valor, però ja no en tinc cap.

Pel camí, davant la porta d'un hostel vaig veure un vailet ajagut en un banc i tremolant de fred i de febre. Ningú no en feia cas. Vaig oferir una perla a l'hostaler perquè anés a buscar un metge i aquell vailet pogués ser ben atès.

L'endemà vaig posar-me en camí per atrapar els meus companys, però vaig sentir uns crits d'auxili darrere d'uns arbres. Uns bandolers estaven maltractant un presoner. Senyor, perdoneu-me una vegada més, vaig donar la segona perla per comprar la llibertat d'aquell presoner.

Us volia guardar la perla que em quedava, però vaig arribar a un poble en flames, on els soldats d'Herodes havien calat foc i s'enduïen tots els nens de dos anys per avall. Vaig donar la tercera perla al capità d'aquells soldats perquè deixessin en pau aquells infants.

És per això, Senyor, que vinc a adorar-vos amb les mans buides.

Tothom va entendre que per a Jesús aquelles mans buides eren el millor regal.

Nota de Nadal

El Sant Pare celebrarà la Missa del Gall a 2/4 de 10 del vespre des de la basílica vaticana. L'endemà, dia de Nadal, a les 12 del migdia oferirà la benedicció *urbi et orbi*. Ambdós actes es podran seguir per la segona cadena de Televisió Espanyola (TVE).

Per la seva banda, el nostre bisbe Romà Casanova presidirà la solemne Missa del Gall a la catedral de Vic a les 12 de la nit. El dia de Nadal, l'eucaristia, també presidida pel nostre Pastor, tindrà lloc a 2/4 de 12 del migdia.

Nadal per a la família | Josep Maria Rovira Marsal.....

Nadal és per a la família una font inesgotable d'ensenyances que hem de saber valorar i aprofitar. Per als cristians el pessebre no és un objecte decoratiu en les nostres llars o una joguina per als infants, sinó un lloc privilegiat on podem aprendre la senzillesa, la humilitat, el despreniment, l'entrega, l'alegria, la generositat, la pau, l'estimació profunda. Tots ells, aspectes imprescindibles perquè l'àmbit familiar exerceixi la fonamental tasca educativa que li correspon.

Però Nadal es repeteix cada any amb algunes característiques semblants a les que succeïren fa uns dos mils anys. Llavors no va haver-hi lloc per al naixement del nen Jesús ni a les cases de Betlem ni a la posada on Josep va anar a demanar refugi. Avui pot ser que també en algunes llars, plenes d'arbres lluminosos, de papa-noels, de tions i de serpentes de purpurina, no hi hagi tampoc un lloc per al veritable Nadal.

El gran protagonista de Nadal ja va haver de refugiar-se una vegada en la menjadora d'una establia. Pot ser que continuem obligant-lo a arrupir-se en un lloc on serà difícil que el trobem. I pot ser també que perdem el Nadal entre les compres dels grans magatzems, entre els torrons, les neules, el cava i entre la publicitat televisiva, cada cop més sofisticada, de joguines i perfums. I com fa dos mil anys, Nadal es troba on menys s'espera que pugui ser.

Si, llavors, només dues classes de persones van arribar a adorar el nen Jesús: els pastors i els reis mags; els senzills i els doctes; aquells que sabien que no sabien res i aquells que sabien que no ho sabien tot; aquells que no

tenien res i aquells que van estar disposats a deixar-ho tot; de la mateixa manera, avui, no es pot trobar el nen Jesús, Déu fet home, des de l'orgull i la supèrbia, des del consumisme boig o l'egoisme. Hem de celebrar el Nadal com el varen celebrar Josep i Maria, els pastors i els reis mags: tenint un lloc per a Jesús en el nostre cor.

A la nostra llar començarem col·locant el pessebre en un lloc preferent on estiguem sovint. El farem junts, tant si els nostres fills són petits com si són grans, amb un afecte com més semblant millor a com Sant Josep devia arreglar l'estable perquè la verge Maria s'hi trobés còmoda dins la precarietat dels mitjans. Al seu costat ens hi trobarem estones fent companyia a la Sagrada Família. Cantarem plegats davant el pessebre aquelles nades entranyables que varem aprendre de petits. Resarem i ensenyarem a resar amb el que diuen.

Adornarem la casa, amb la col·laboració de tots. Tindrem presents els més necessitats i ensenyarem a fer alguna cosa per a ells que comporti despreniment i dedicació. La nostra alegria tindrà les seves arrels en la pau, la generositat i l'estimació sincera.

Aprofitarem els dies que tinguem lliures per a estar en família, per a assistir plegats a aquelles manifestacions tradicionals que ens acosten al Nadal: pessebres vivents, representacions de pastorets... i la Missa del Gall! Procurarem visitar familiars més distants i farem arribar als nostres amics i coneguts la nostra felicitació sincera. D'aquesta manera tindrem un... bon Nadal.

Pel·lícules | Le Week-End.....



Regne Unit, 2013.

Director: Roger Michell.

Intèrprets: Jim Broadbent i Lindsay Duncan.

Explica la història d'una parella madura de professors britànics, amb els fills ja independitzats, que decideixen retornar a la romàntica París molts anys després de la seva lluna de mel, per tal de revitalitzar el seu matrimoni. Una pel·lícula que posa en relleu el valor de l'amor conjugal en totes les edats.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal

Santa Maria 1, 08500 VIC

Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Júlia Ayala

Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA

Tel. 973 48 06 19

C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC

Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 889 19 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac, Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60